

VARMISTIN

Hämeen maakuntajoukkojen lehti 2/26

**VARMISTIMEN AMPUMATOIMINTA
JA PATALJOONAN AMPUPÄIVÄ**

Blue Nail -sotilastaitokilpailu käytiin jälleen Tanskassa.

VARMISTIN

VARMISTIN on Hämeen maakuntajoukkojen lehti, joka ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Seuraava numero ilmestyy syyskuussa 2026. Aineisto sitä varten on toimitettava 30.8.2026 mennessä.

ISSN 2242-4679 (painettu)
ISSN 2737-2685 (verkkojulkaisu)

Päätoimittaja

Jenni Paasio
jenni.paasio@maakuntakomppania.fi

Mainokset

Vapaaehtoisen maanpuolustuskoulutuksen tukiyhdistys
Päätoimittaja Jenni Paasio
jenni.paasio@maakuntakomppania.fi

Jäsenrekisteriasiat

jasenasiat@varmistin.fi

Yhdistyksen posti

Varmistin ry, PL 182, 15101 Lahti

Päijät-Hämeen Maakuntakomppania

PL 5, 15701 LAHTI

Käyntiosoite Hämeen aluetoimisto, Kirkkokatu 12
0299 484 190 (ma-pe virka-aikana)

VMP-upseeri

kapteeni Jesse Ikävalko
jesse.ikavalko@mil.fi

Alueupseeri

kapteeni Timo Matilainen
0299 484 122
timo.matilainen@mil.fi

Päivystäjä

0299 484198
paivystaja@phmaakk.fi

Painopaikka Padasjoen kirjapaino

Kuvat kannessa, infisivulla ja sisällyssivulla:
Jenni Paasio ja HVIFOTO

VARMISTIN RY
www.varmistin.fi
www.facebook.com/varmistin
www.instagram.com/varmistin
www.linkedin.com/company/varmistin
@varmistin #varmistin

PÄIJÄT-HÄMEEN MAAKUNTAKOMPPANIA
www.maakuntakomppania.fi
www.facebook.com/phmaakk
www.instagram.com/phmaakk
@phmaakk #phmaakk

Maaliskuun hiihtomarssilla sai välillä etsiä lunta suksen alle.

VARMISTIN NRO 2

11.6.2026

18. vuosikerta

TÄSSÄ NUMEROSSA:

Päätoimittaja 4

Puheenjohtaja 5

MKJ 6

Aluetoimisto 7

Hiihtomarssi 8

Pyhimysten suojeluksessa 10

Blue Nail 14

Varmistimen ampumasekoulutus 15

Varmistimen ampumatoiminta 16

Varmistin ry 19

Pataljoonan ampumapäivä 20

222-juhla 21

Historiaa tähtäinten läpi
katsottuna, osa 3 22

PÄÄTOIMITTAJA

Viime numerossa pohdin, pääsisinkö ollenkaan tänä talvena MPK:n hiihtomarssille, kun hiihtokelit olivat olleet kehonlaiset lähes koko talven ajan. Alkuvuoden sääolosuhteet tarjosivat vaihtelua, ja kevät koittikin todella aikaisin. Hiihtomarssi kuitenkin järjestettiin maaliskuun puolivälissä, vaikka matkalla saatiin kirjaimellisesti etsiä lunta suksien alle. Suomalainen sisu ja huumori kantoivat laduttomankin sohjon läpi, ja tästä löytyy lisää tarinaa kuvineen sivulta kahdeksan.

Reserviläistoiminta on parhaimmillaan monipuolista ja kehittävää. Usein harjoitellaan lähiympäristössä ja joskus lähikunnissa. Joskus tie vie ulkomaille asti. Perinteikäs Blue Nail -sotilastaitokilpailu Tanskassa haastoi osallistujia vaativissa olosuhteissa. Kansainvälinen yhteistyö ja omien taitojen testaaminen vieraassa maastossa ovat ainutlaatuisia kokemuksia, joista voit lukea sivulta 13 alkaen.

Viereinen kuva on otettu Varmistin ry:n ampumaluolalla Ahtialassa naisten omalla ampumavuorolla. Tämän numeron keskiössä onkin vahvasti ampumatoiminta. Esitelyssä on Varmistimen omaa ampuma-asekoulutusta ja -toimintaa, minkä lisäksi päästään kurkistamaan pataljoonan ampumapäivän tunnelmiin. Turvallinen, laadukas ja säännöllinen ampumakoulutus muodostaa yhden osan reserviläisen toimintakyvyn perustasta. Historiaa tähtäinten läpi katsottuna -sarja jatkuu jo kolmanteen osaan, ja lehdessä kurkistetaan myös suojeluspyhimysten tarinoihin. Mukaan mahtuu lisäksi juhlan tuntua jo helmikuussa järjestetyn 222-juhlan merkeissä.

Kuva: Marko Niskanen

Haluan kiittää kaikkia toimintaan osallistuneita ja kouluttajia sekä tietysti tämän lehden tekoon osallistuneita kirjoittajia ja kuvaajia. Ilman teidän panostanne tämä lehti olisi aika tyhjä.

Ota siis mukava asento ja nauti lehdestä – toivottavasti nämä tarinat sytyttävät kipinän lähteä mukaan seuraavaan toimintaan, vaikkapa ampumapäivään tai muuhun koulutukseen!

Nähdään harjoituksissa!

Jenni

jenni.paasio@maakuntakompania.fi

TUE TOIMINTAA – OSTA VARMISTIMEN TUOTTEITA

**Nimilappu Suomen lipulla ja veriryhmätiedolla, 5 kpl 37,90 €
tai nimilappu sukunimitiedolla, 5 kpl 28,90 €**

Viisi kappaletta velcro-taustaisia, brodeerattuja nimilappuja. Nimilapun koko on 20 mm x 120 mm, eli se sopii suoraan esim. Puolustusvoimien vaatteiden nimilappupaikkaan.

RK62 tekninen T-paita 33,00 €

Oliivinvihreä T-paita, tekninen neulos 100 % polyesteria. Etupuolella mustalla ja kolmella harmaalla sävyllä silkkipainettu RK-aihe ja Varmistin-logo. Silkkipaino tehty Suomessa. Koot S-XXL.

Varmistimen verkkokaupasta löydät nämä ja monia muita tuotteita
<https://kauppa.varmistin.fi/c/kannatustuotteet>

VARMISTIN

Puheenjohtaja

Vapaaehtoinen maanpuolustus

Olen tässä viimeisen parin kuukauden aikana ollut hyvinkin eri tavoilla ja konteksteissa vapaaehtoisen maanpuolustuksen äärellä. Mutta mistä vapaaehtoisessa maanpuolustuksessa on kyse, mitä siihen kuuluu ja miten se eroaa Pohjoismaiden ja Viron välillä?

Varmistin ry:n toimintamalli on Suomessa edistysellinen; onneksi toki muitakin vastaavia yhdistyksiä on jo olemassa, ja lisää on kuulemma tulossa. Vapaaehtoinen maanpuolustus rakentuu eri maissa hyvinkin eri tavoin, ja niillä on myös erilainen rooli yhteiskunnassa.

Yksi erittäin merkittävä ero on Suomen ja Viron välillä. Virossa nimittäin voi saada sodanajan sijoituksen, vaikka ei olisikaan suorittanut asepalvelusta. Kaitseliitin kautta voi kerryttää osaamista (kuten meillä MPK), ja sen jälkeen voi sitten saada sijoituksen. Suomen ja Ruotsin mallit ovat aika lähellä toisiaan, ja Norjassa vapaaehtoistoiminta on painottunut vahvasti pelastustoimintaan.

Vapaaehtoinen maanpuolustus on kuitenkin enemmän kuin sijoitusta ja osaamista. Se rakentaa yhteistä kulttuuria, narratiivia ja niiden kautta koko yhteiskunnan resilienssiä. Resilienssi kehittyy myös sen kautta, että siviiliyhteiskunnan ja viranomaisten välillä on harjoiteltu yhteistyötä, jota poikkeusoloissa tarvitaan.

Ukrainasta olemme oppineet, että monet innovaatiot syntyvät siviilipuolella. Innovaatioiden arkeen vieminen ketterästi ja palautteesta kehittyminen ovat todennäköisempää, kun siviili-viranomainen-yhteistyö on luontaista ja tuttua.

Tuo tarve nostaa entistä vahvemmin esiin sen, että meillä(-kään) lainsäädäntö ja järjestelmät eivät ole vapaaehtoisten käyttämisessä sillä tasolla, jota vapaaehtoiset toivoisivat.

On monia tilanteita ja tehtäviä, joissa vapaaehtoisilla olisi halua, resurssia ja osaamista olla jo tänä päivänä viranomaisten tukena ja resurssina.

Spontaani vapaaehtoisuus, siis tilanteesta nouseva itseohjautuva toiminta omaa pitkät juuret suomalaisessa yhteiskunnassa. Se on jossain määrin jäänyt "varjoihin" toisen maailmansodan jälkeen. Nykyiset siviilipuolen viestijärjestelmät ja -tavat mahdollistavat hyvinkin nopean organisoinnin ja ryhmittymisen. Tuon mahdollisuuden on tuoreiden tietojen mukaan jopa naapurimaan johto tunnistanut ja osin sen vuoksi alkanut vahvasti rajoittaa kommunikatioverkkojen toimintaa.

Spontaani vapaaehtoisuus on toisaalta myös kaksiteräinen miekka. Propagandakoneistot voivat pitkäjänteisellä hybridivaikuttamisella altistaa yksilöitä ja ryhmiä siihen, että heidät saadaan mobilisoitua toimimaan tavoilla, jotka ovatkin haitallisia tai vaarallisia yhteiskunnan toiminnolle. Vaikka vain sitomalla viranomaisten resursseja yhtäälle, kun heitä tarvittaisiin toisaalla.

Meidän itse kunkin tehtävä on olla hereillä, viestiä ja kriittisesti arvioida mitä ympäristössämme tapahtuu. Sillä oikeanlainen vapaaehtoisuus ja ennakoiva toiminta vähentää huolta, lisää turvallisuutta ja tukee koko yhteiskunnan resilienssiä.

Turvallisin terveisin

Kari I. Mattila
p. 0400 428 950
kari.i.mattila@varmistin.fi
<https://www.linke-din.com/in/kariimattila/>

Varmistin ry.

www.varmistin.fi

jasenasiat@varmistin.fi

Tietotekniikan osaajat ovat osa joukkojen selkärankaa – lisää osaajia tarvitaan melkein aina

Nykymaailmassa myös pyssynpaukkeeseen sekoittuu tietokoneen hurina. Vaikka likimain kaikki pystytään edelleen tekemään varmuuden vuoksi myös käsin ja analogisilla välineillä, on tosiasia, että tämän päivän armeijat marssivat tietokoneillaan. Tietotekniikkaa nopeuttaa ja helpottaa toimintaa, on kyse sitten joukkojen varustamisesta tai viestiyhteyksistä, viranomaisten tietokantojen käytöstä tai johtamisesta – tai vaikka reserviläisten normaaliolojen yhteisen toiminnan käynnissä pitämisestä. Toisin sanoen tietoteknistä osaamista tarvitaan myös maakuntajoukoissa. Joukot toimivat siviilikohteissa ja siviilien joukossa, ja teknistä osaamista tarvitaan vähintään kaikkeen siihen, mihin sitä tarvitaan siviilissäkin.

Erikoistunutta osaamista tarvitaan esimerkiksi palvelimien ylläpidossa, uusien ohjelmien käyttöönotossa ja joukkojen kouluttamisessa. Iso osa toimintaa on vanhojen ja toimivien viestintäsääntöjen työstäminen uudelleen välineisiin. Tärkein, eli se, että ”viesti vain perille vietyä ratkaisee” ei saa unohtua. Se tarkoittaa sitä, että sekä lähettäjä että vastaanottaja ymmärtävät asian samalla tavalla eikä viesti päädy matkalla väärin korviin. Sinänsä tietysti menetelmällä ei ole väliä, jos se toimii riittävän hyvin.

Maakuntajoukoissa on tilaa myös oman ammattitaidon luovalle käyttämiselle. Tästä hyvä esimerkki ovat vaikka reserviläisten kehittämät arjen välineitä hyödyntävät menetelmät eli menetelmät, joissa käytetään kaikkien tavanomaisia päivittäisiä laitteita turvallisesti ja joukkojen toimintakykyä lisäävästi. Reserviläiset ovat kehittäneet myös esimerkiksi varastonhallinnan järjestelmiä.

Jokaisessa yksikössä tarvitaan joukkuetasolle vähintään yksi taitava tietokoneen ja viestijärjestelmien osaaja. Avainasemassa on kyky omaksua digitaalisia järjestelmiä ja kouluttaa niitä omalle yksikölle. Yleensä esikunta- ja viestikomppania (EVK) toimittaa varsinaisen materiaalin.

Puolustusvoimilla on omia laitteitaan ja toimintatapojaan. Ne näyttävät maallikon silmiin usein monimutkaisilta, mutta yleinen tietämys ja käsitys tietotekniikasta yleensä auttaa ottamaan asiat nopeammin haltuun ja vastaavasti auttamaan muita.

Esikuntayksiköissä tarvitaan jo todellisia IT-ammattilaisia. On eduksi, jos siviilipuolella ja työelämässä on taustaa ja kokemusta esimerkiksi tietohallinnossa työskentelemisestä tai IT-palveluiden tuottajien palkkalistoilla työskentelemisestä. Käytännön kokemus on arvokasta, kun reserviläisten vastuulla voi olla erilaisten järjestelmien ylläpitoa ihan tavallisista servereistä päätelaitteisiin ja kaikkea siltä väliltä. Toisaalta taas alemmilla komentoportailta lähetetään yleensä vaikeimmat eteen tulleet asiat ratkottaviksi

esikunta- ja viestintäkomppaniaan, jos vaikka organisatiokaaviossa alempana olevan yksikön oma viestialiupseeri ei saa asioita toimimaan halutulla tavalla.

On selvää, että tietoturva ei saa unohtaa missään lenkissä, kun toimitaan Puolustusvoimissa ja yleisesti kansakunnan ja joukkojen turvallisuuteen liittyvien asioiden kanssa. Yleensä se tärkein eli käyttäjien koulutus antaa parhaan suojan. Käyttäjien on ymmärrettävä, mitä he tekevät ja miten kriittistä tietoa milläkin välineellä voi välittää. Yleensä suurimmat tietoturvaan liittyvät riskit ovat kiire, osaamattomuus tai välinpitämättömyys. Nämä riskit pitää ymmärtää joka tasolla, ettei tehtävissä esimerkiksi oiota liikaa ja siten vaaranneta turvallisuutta.

Tähän liittyvien turvallisuusluokkien pohtiminen olisi jokaisella reserviläiselle hyväksi. Turvallisuusluokka I on ”erittäin salainen”, II ”salainen”, III ”luottamuksellinen” ja IV ”käyttö rajoitettu”. Nämä ovat useimmille tuttuja sanoja ja merkintöjä, mutta niiden taustalla oleva arvio tietojen vuotamisen riskeistä ei välttämättä ole. Lainsäädännössä asiat on kuitenkin avattu hyvin. Niinpä esimerkiksi turvallisuusluokkaan I kuuluvan asiakirjaan sisältyvän tiedon paljastuminen tai oikeudeton käyttö voi aiheuttaa ”erittäin suurta vahinkoa”. Luokassa II vastaavasti aiheutuva vahinko on ”merkittävää”. Luokassa III salaustason perusteena on se, että paljastuva tieto ”voi aiheuttaa vahinkoa” ja luokassa IV ”voi aiheuttaa lievää vahinkoa”. Ilman leimaa puhutaan julkisesta materiaalista. Se ei kuitenkaan tarkoita, että tietoa pitäisi ’julkaista’ kaikkien saataville.

Tietotekniikan osaajien löytäminen maakuntajoukkoihin on ollut toisinaan vaikeaa. Taustalla saattaa olla esimerkiksi se, että osaajat eivät tunnista oman osaamisensa merkitystä maanpuolustustyölle. Mutta kuten muussakin reserviläistoiminnassa, siviilissä hankittu osaaminen voi olla jopa ratkaisevan tärkeää joukkojen suorituskyvylle ja suorituskykyjen kehittämiseksi.

Kun puhutaan maakuntajoukkojen tarpeista, ovat IT-järjestelmien osaajat ykkösketjun rekrytointeja. Sähköasentajan koulutus on aina valttikortti reserviläiselle, kun maailma pyörii yhä monimutkaisemmin sähkön varassa. Samoin hälytysjärjestelmien tuntemus on reserviläiselle eduksi.

Reserviläisiä tarvitaan maakuntajoukoissa paitsi teknistä osaamista vaativiin tehtäviin myös kouluttamaan muita reserviläisiä. Kokemus on osoittanut, että usein IT-alan myyntityössä työskentelevät ovat myös hyviä kouluttajia. Koulutettavat asiat ovat moninaisia. Joukoille ja taisteli-joille koulutetaan ainakin järjestelmiä, laitteita, viestipe- rusteita, tietoturva, radioita, taajuuksia, akkujen lataus-

ta, viestikuria, prioriteetteja, kahvinkeittoa – ja paljon muutakin.

Reserviläisten yhdistyksissä ja esimerkiksi maakuntajoukkojen normaaliolojen toiminnoissa tarvitaan niissäkin ihmisiä, jotka osaavat ylläpitää ja käyttää järjestelmiä. Ammattilaisen kynnyks tarttua toimeen on aina amatööriä alempi, ja se saattaa olla ratkaiseva tekijä siinä, että reserviläiset ja maakuntajoukot näkyvät yhteiskunnassa siten kuin pitää. Tästä työstä saa palkinnoksi vähintään

kiitollisuutta ja ystäviä.

Jos reserviläiseltä löytyy motivaatiota ja osaamista puolustaa maataan tietotekniikan saralla, kannattaa sitä tuoda esiin omassa joukossa ja esimerkiksi aluetoimiston kanssa keskustellessa. Reserviläisille pyritään löytämään tehtäviä, jossa oma kiinnostus ja osaaminen ja joukkojen tarpeet kohtaavat parhaalla tavalla.

Teppo Koskinen (toim.)

ALUETOIMISTO

Hyvät lukijat! Noin vuosi sitten minut määrättiin aluetoimiston päälliköksi ja alueen paikallisjoukkojen toiminnan suunnittelua toteuttavaan tehtävään. Aluetoimiston päällikkönä sain myös vastuun ja kunniatehtävän ylentää miehistöön ja aliupseeristoon kuuluvat reserviläiset. Monta muutakin mielenkiintoista asiaa ja ihmistä olen saanut kohdata. On helppo todeta ilmeinen: vuosi on kulunut uusien asioiden parissa nopeasti.

Vuoden aikana olen osallistunut useisiin sotaharjoituksiin. Kävin muun muassa ampumassa ja samalla tutustumassa reserviläisten johtamaan ampumakoulutukseen. Tämän lisäksi sain osallistua erilaisiin tilaisuuksiin, kuten kutsuvieraana maakuntakomppanian vuosijuhlaan. Sekä sotaharjoituksilla että yhteisillä tapahtumilla on oma merkityksensä maanpuolustuksen kannalta. Harjoitukset kehittävät suorituskykyä, kun taas muut tilaisuudet kuten juhlat kehittävät yhteisöllisyyttä. Tätä yhteisöllisyyttä ja yhteishengen ylläpitoa ei saa unohtaa arjen kiireissä. On selvää, että kaveria ei jätetä, mutta kyllä kaveri on myös hyvä tuntee. Ehkä jopa paremmin kuin tunnistamalla hänen sosiaalisen median profiilikuvansa. Siksi yhteisille tilaisuuksille on aina paikkansa.

Katse tulevaan – hetkinen, sotahan pauhaa Ukrainassa vieläkin. Valitettavan monta vuotta on joutunut tilannekatsauksissa käymään läpi Venäjän hyökkäyssotaa Ukrainassa, katsoi sitten taakse tai eteenpäin. Eikä Ukraina ole planeetan ainoa paikka, jossa kuohuu. Näyttää siltä, että epävarmuus jatkuu ja lähitulevaisuus pysyy vaikeasti ennustettavana. Yhteiskunnan ja yksilön, meidän kaikkien sopeutumiskykyä koetellaan jatkuvasti. Toimintakyky, toimintakyky, toimintakyky. Siinä kolme asiaa, joita ilman kaikki yllättäviin muutoksiin sopeutuminen on vaikeampaa, myös päivittäisessä elämässä poikkeusoloista puhumattakaan.

Maakuntajoukkojen toiminta niin Kanta- kuin Päijät-Hä-

meessä on ollut perinteisen aktiivista. Erityisesti olen ilahtunut lennättäjien aktiivisuudesta ja innosta osallistua harjoituksiimme.

Lennot, tai pitäisikö sanoa lennökkiohjatut pommit, droonit ovat puhuttaneet ja jopa vaikuttaneet kevään aikana kansalaisten elämään. Sota Ukrainassa on tullut konkreettisesti meidän päivittäiseen elämäämme. Sotilaina meidän kaikkien pitää arvioida, miten tämä vaikuttaa toimintaamme tällä hetkellä, tai tulevaisuudessa? Menneisiin tapahtumiin emme pysty vaikuttamaan, ja hyvin vähän meillä on vaikutuskeinoja Ukrainan sotaankin ja sen heijastevaikutuksiin. Tämä kaikki haastaa meidän jokaisen sopeutumiskykyä muutoksiin.

Tässä yhteydessä en kovin mielelläni käytä termiä ”kriisisietokyky”. Kyse on mielestäni ennemminkin juuri sopeutumiskyvystä. Siitä miten minä ja sinä olemme paikallisesti valmistautuneet, ja samaan aikaan, miten viranomaiset ja koko yhteiskunta kykenemme sopeutumaan äkilliseen muutokseen. Olemme kaikki nähneet, miten Ukrainassa, ja Venäjälläkin, normaali arki pyörii, vaikka maat ovat sodassa. Tämä on sitä sopeutumiskykyä. Suomalaisen yhteiskunnan pitää pystyä toimimaan myös huomattavasti vaikeammassa olosuhteissa kuin missä nyt elämme. Lasten pitää käydä koulua ja harrastaa, ihmisten käydä töissä, kaupassa ja kyläilemässä, vaikka maahamme kohdistuisi voimakkaitakin sotilaallisia toimia ja voimia.

Lopuksi en malta olla haastamatta teitä kaikkia lukijoita pieneen kesän haasteeseen. Tämä ei ole vaikeaa koska kyse on vain yhdestä asiasta; tarkemmin sanottuna yhdestä sentistä. Otetaan kaikki kesän aikana yksi sentti pois vyötäröltä!

Toivotan hyvää ja turvallista kesää kaikille!

Kimmo Alesmaa

Maaliskuun hiihtomarssi 14.3.

Hieman ehdin jo epäillä, järjestetäänkö talven toista hiihtomarssia ollenkaan, kun kevätkelit näyttivät etenevän vauhdilla, ja lumen vähyys koko talven aikana aiheutti nopeaa sulamista laduilla jo maaliskuun alussa. Latujen ylläpitoa lopeteltiin normaalia aikaisemmin, ja monet pätkät näyttivät aika huonoilta. Tosin osa laduista oli keltomassassa kunnossa suurimman osan talvea tai jopa koko talven ajan. Omat hiihdot jäivätkin hyvin vähäisiksi tämän talven aikana, kun ensilumenladun kiertäminen loputtomiin tuntui kovin tylsältä.

Harmittelin kyllä moneen kertaan helmikuun flunssaa, joka esti pääsyn ensimmäiselle hiihtomarssille, joka osallistujien kertoman mukaan oli lähes täydellinen kelin ja latujen suhteen. Sellainen on vielä kokematta omalta osaltani, eikä se päässyt toteutumaan tässä maaliskuun suoritteessakaan.

Marssi järjestettiin, ja meitä oli mukana niinkin monta kuin neljä. Kokeneita konkareita jokainen, vaikka tällä reissulla taisi tulla uusia kokemuksia meille kaikille lumen vähydestä johtuen.

Jokakelin sukset

Tiiristuvalla pääsy ei olisi onnistunut tavallisilla suksilla, mutta onneksi meillä oli kunnan maastosukset, jotka soveltuvat kaikkiin olosuhteisiin. Mättäältä mättäälle pääsi helposti ja välillä ojan kautta koukaten.

Eteneminen osoittautui kylläkin normaalihiihtoa rankemmaksi, ja vaatetuksen vähentäminen oli tarpeen heti ensimmäisellä taukopaikalla eli Tiiristuvalla, missä olimme päivän ensimmäiset asiakkaat. Selkä hiestä märkänä matka jatkui hiekan täplittämällä ladulla, vai pitäisikö sanoa lumen täplittämällä hiekkatiellä. Kummin vain, niin osan matkasta jouduimme ”hiihtämään” penkereen puolella, sillä siellä oli enemmän lunta tai liukkaampia mättäitä. Hiekka hidasti etenemistä, sillä jostain syystä suksi ei luisunut siinä kovin hyvin.

Jäätä ja luntakin!

Paikka paikoin löysimme hyvin jäätyneitä kohtia, ja erityisesti muutamat alamäet vaativat jarruttelua tai jopa sukset poikittain etenemistä kävelleen. Paitsi hurjapäiseltä marssinjohtajalta, joka eteni ensimmäisenä liukuen erästäkin mäkeä alas testaamaan, onko heti mutkan jälkeen hiekkaisempi kohtia, joihin voisi muiden olla ikävä laskea. Ei onneksi ollut, eikä loukkaantumisia tullut.

Harvemmin on tullut käveltyä mäkiä alas, mutta muutamissa kohdissa koin sen tarpeelliseksi. Joissain mäissä oli tarpeen hieman pujotella, jotta pysyi lumen päällä hieka-esteiden sijasta, mutta näissä alamäki oli onneksi loivempaa, joten eteneminen sujui pystyssä pysyen.

Niin vain lähestyimme Tapanilaa, missä oli jopa ajettuja ja hyväkuntoisia latuja, joilla eteneminen tuntui kovin erikoiselta alkumatkan olosuhteiden jälkeen. Tuttuja ja tuntemattomia hiihtäjiä tuli vastaan, ja evästauon jälkeen suuntasimme Tapanilan hiihtomajalta takaisin kohti Tiirismaata jättäen ensilumenladun ruuhkan tällä kertaa sikseen. Messilän kautta kiertokaan ei ollut nyt mahdollinen, sillä peltopätkän lumet olivat sulaneet jo paljon aikaisemmin.

Paluu Hälvälään

Takaisin tullessa kuljimme hieman eri reittiä, ja tieura valikoitui usein lumen määrän perusteella. Välillä hyvältä näyttänyt ura ei tosin enää näyttänytkään niin hyvältä muutaman mutkan jälkeen, ja välillä suuntasimme metsään, missä lunta oli enemmän kuin tiellä. Poikkeukselliset reitit vaativat erityistä tarkkuutta. Mutta sinnikkäästi

etenimme sukset jalassa, vaikka joissain kohdissa kävely olisi saattanut olla helpompaa.

Loppumatkasta koitti viimein minunkin kohdallani se pylähdys, kun jyrkässä hiihtoon soveltumattomassa mäessä polvenkorkeudessa märässä lumessa toinen suksi jäi hankeen jumiin ja toinen olisi halunnut jatkaa matkaa. Yritin päästä ylös, mutta toinenkin suksi upposi, ja sitten en voinutkaan enää olla nauramatta koomiselle räpiköinnilleni ja lumesta kastuneille housuilleni. Auttava käsi oli tarpeen, ja sitten matka jatkui taas. Housutkin kuivuivat ennen tauluvarastolle paluuta.

Lumen vähyyttä lukuun ottamatta keli oli oikeinkin mainio. Ei satanut räntää eikä lunta eikä edes vettä. Pieni auringonpaiste helli melkein koko matkan, eikä muutama plussa-aste menoa varsinaisesti hidastanut. Vaikka paikoitellen ei hiihdosta ehkä voikaan puhua, niin ainakin tuli ulkoilutettua suksia noin 30 kilometrin matkalla. Aikaa koko reissuun kului suunnilleen kuusi tuntia, joista tunnin verran käytettiin yhteensä taukoihin.

Teksti: Jenni Paasio

Kuvat: Jenni Paasio ja Erkki Vilja

Sotilaatkin pyhimysten suojeluksessa

Katolisessa kirkossa monilla asioilla oli oma suojeluspyhimyksensä. Tällainen saattoi olla paikkakunnalla, rakennuksella, ammattikunnalla ja myös sotilailla. Pyhimyksen kuva tai patsas löytyi monesta paikasta ja siinä oli henkilön lisäksi addikti, mikä oli legendan syntymiseen liittyvä esine tai asia. Suojeluspyhimyksen merkkipäivä huomioitiin erilaisin tapahtumin.

Uskonpuhdistus-Suomessa suojeluspyhimykset jäivät lähes unholaan, mutta jotain rippeitä ko. kulttuurista on yhä olemassa. Monilla aselajeilla on oma suojeluspyhimyksensä, vaikkei niiden syntymäpäiviä suuremmin juhlista.

Pyhä Hubertus

Hämeen paikallispataljoonan uusi tunnus perustuu entiseen Hämeen ratsumiesten tunnuksen "hirvenkalloon" eli Hubertukseen. Hän on metsästäjien (saks. Jäger) suojelija. Pyhän Hubertuksen merkkipäivä on marraskuun kolmas. Koska hän on myös ratsastajien suojelija, järjestävät monet ratsastuskoulut ja -keskukset tuolloin erilaisia hevoseen liittyviä tapahtumia.

Legendan mukaan Hubertus oli todella innokas metsämies eikä malttanut eräänä pitkäperjantainakaan jättää mieliharrastustaan. Päivä muuttuikin hänen elämänsä suureksi käännekohtaksi. Metsässä hän kohtasi valkean hirven, jonka sarvien välissä oleva risti loisti ylläluonnollista valoa. Näky sai aikaan täydellisen mullistuksen Hubertuksen elämässä. Hän jatkoi hengenmiehenä ja kuoli vuonna

Paikallispataljoonan uusi tunnus mukailee HRR/HÄMRJP:n entistä erikoismerkkiä. Merkki sopii maastopuvun hihan tarranauhaan. Deviisinauhan kaari lainaa muotonsa perinteisestä maakuntajoukkojen hihamerkistä. Kentän väri tulee yhteydestä Panssariprikaatiin.

727 Liegen piispana. Sarvipäähirvi, jonka sarvien välissä loistaa risti, löytyy myös erään tunnetun juomamerkin etiketistä. Hirvensarvien lisäksi Hubertukseen liittyviä addikteja ovat mm. metsästystorvi ja stola eli pappispukuun liittyvä pitkä huivi.

Hämeen Ratsurykmentin tunnuskuva vahvistettiin 1922 hirvenkallo deviisinauhoineen. Tämä Pyhän Hubertuksen tunnuskuva tuli Suomeen jääkärien mukana. Vuonna 1919 arkkitehti Carolus Lindberg muutti keskieuropalaisen hirvenkallon pohjoismaiseksi, jolloin hän Hilikka Vainion kanssa suunnitteli rykmentin lipun. Lindberg suunnitteli tuohon aikaan useita muitakin joukko-osastolippuja.

Hubertuksen legenda on esitetty Hollolan kirkon pääsalin ovesta. Kuvat ja saranat on taottu Aikkalan Sipilän tilan (nyk. Hollolan Hirvi) vanhassa pajassa. Kuva: Matti Hilska

Pyhä Barbara

Kaunis neitokainen Barbara oli mahtavan kauppamiehen Dioscaruksen tytär. Vastoin isänsä pakanallista tahtoa, hän liittyi kristilliseen seurakuntaan. Suuttunut isä sulki tyttärensä tornirakennukseen kotikaupungissaan Nikodemiassa, Vähässä-Aasiassa. Barbara sai rukouksen voimalla salaman iskemään tornin hajalle ja pystyi pakenemaan. Takaa-ajon hän keskeytti koskettamalla palmunlehvällä kalliioon, mikä halkesi jyristen ja näin katkaisi takaa-ajajien tien. Hän jou-

tui myöhemmin kiinni isänsä ilmiantamana ja kärsi marttyyrikuoleman.

Kyky hallita salamaa ja ukkosta teki hänestä legendan mukaan myöhemmin tykistön suojeluspyhimyksen. Hän on myös pioneerien, raudanvalajien, kaivosmiesten sekä vankien ja vankikarkureiden suojelija. Pyhän Barbaran attribuutti on kirkontorni ja usein myös naispyhimyksille kuuluva kultainen kruunu. Barbaran päivää vietetään joulukuun neljäntenä, mikä on yleinen ampumakilpailujen järjestämisspäivä esimerkiksi Sveitsissä.

*Pyhä Barbaran patsas Hollolan keskiaikaisessa kirkossa.
Kuva: Matti Hilska*

Barbaran tunnus tutuissa yhteyksissä, Rovajärven tykistöleirin julkaisun "Lavetin" takakansi vuodelta 1986.

Pyhä Mauritius

Jalkaväen suojeluspyhimys Pyhä Mauritius oli ammatiltaan sotilas. Legendan mukaan hän syntyi silloisessa Thebassa, ja paikka tunnetaan nykyään Luxorina. Se sijaitsee Niilin varrella noin puolivälissä joen Egyptin puoleisessa osassa. Mauritius aloitti rivimiehenä roomalaisten legioonassa, mutta aikaa myöten kohosi koko tuhatmiehisen legioonan päälliköksi. Tämä maurilaisista koottu yksikkö oli kokonaan kristittyjä.

Tuolloin, 200–300-lukujen taitteessa, Rooman valtakunta oli jo hajoamisvaiheessa ja monien kapinoiden vaivaama. Mauritius joutui legioonineen kukistamaan gallialaisten talonpoikien kapinan nykyisen Sveitsin alueelle. Galliaa, Espanjaa ja Britanniaa hallitsi Augustuksena tunnettu sotapäällikkö Maximus. Ennen taistelua hän määräsi koko armeijan osallistumaan pakanalliseen uhritoimitukseen. Thebalaisten legioona leiriytyi erilleen muusta sotajoukosta kieltäytyen osallistumasta menoihin. Käsky uudistettiin ja niin myös kieltäytyminen.

Maximus määräsi kymmenyksen legioonasta teloitettavaksi, mutta tämäkään ei kääntänyt loppujen legioonalaisten päätä. Sitten teloitettiin toinen kymmenys. Edelleenkin thebalaiset ilmoittivat olevansa keisarin sotilaita, mutta Jumalan palvelijoita. Koko legioona surmattiin verilöylyssä heidän tekemättä vastarintaa. Legenda marttyyristä oli syntynyt. Pyhän Mauritiuksen merkkipäivä on 22. syyskuuta ja taiteessa addikteja ovat miekka, lippu ja kilpi.

Pyhä Mauritius on Coburgin kaupungin suojelija ja siksi pääsyt myös kaupungin vaakunaan.

Pyhän Mauritiuksen addiktit ovat ritarivarusteita.

Pyhä Yrjö

Yksi tunnetuimmista ja edelleenkin juhlituin suojeluspyhimyksistä on Pyhä Yrjö eli Yrjänä, joka on tunnettu myös nimeltään Georgios. Hän on tavallaan kaikkien sotilaiden suojelija, mutta erityisesti myös ratsumiesten, ampujien sekä aseseppien nimikkopyhimys. Hänen päiväänsä 23. huhtikuuta juhliitaan vuosittain edelleenkin, sillä partiolaiset viettävät sitä juhlapäivänään. Yrjänä oli tunnettu marttyyrikirkon aikaan kristinuskon pelot-

tomasta taistelusta pakanuutta ja paholaista vastaan.

Ritari Yrjänä taisteli lohikäärmettä eli itse paholaista vastaan. Ja prinsessa, jota hän riensi auttamaan, symbolisoi kirkkoa. Ritarivarusteissa kuvatus, ratsun selässä olevan Yrjänän historiallisena lähtökohtana pidetään Kappadokiasta kotoisin olevaa ritaria, joka aikanaan kärsi marttyyrikuoleman. Pyhän Yrjön addiktit ovat yleensä ritari-varusteita: haarniska, kilpi ja miekka.

Keskiaikaisessa Suomessakin monessa kirkossa oli Pyhän Yrjön alttari. Meille nykyajan ihmisille tunnetuin kuva Yrjöstä ja lohikäärmeestä löytyy rakuunoiden lipusta. Valtionhoitaja vahvisti 14.6. 1919 URR:lle Carolus Lindbergin 24.4. 1919 suunnitteleman lipun. Vuosina 1919-67 Pyhä Yrjö ratsasti liehuvaan päin, eli tunnus oli lipussa perääntyvä. Tästä syystä Gustav von Numers muutti ratsastajan suuntaa ja nyt Yrjö etenee tässäkin lipussa.

Teksti: Matti Hilska

Lähteet:

Rafael Saartio: Kristilliset vertauskuvat ja tunnukset

Antti Juutilainen: artikkeli Jalkaväen vuosikirjassa 1975-1976

Kari K. Laurila: Sotilasheraldiiikka, liput, merkit ja tunnukset

renta

RENTA LAHTI TARJOAA VARMISTIMEN JÄSENKORTILLA JA PUOLUSTUSVOIMIEN HENKILÖKORTILLA -30% ALENNUKSEN KAIKISTA VUOKRATUOTTEISTA. ALENNUS LASKETAAN OVH-HINNOISTA.

Alennus ei koske henkilönostimia, kaivinkoneita, jyriä, kuormaajia, myyntituotteita, kuljetuksia ja työveloituksia.

LOPETA KONEIDEN MAKUUTTAMINEN JA VUOKRAA NE

WWW.RENTA.FI/LAHTI
040 161 1916 | lahti@renta.fi

Blue Nail 2026

Tanskan kodinturvajoukkojen vuosittain järjestämällä Blue Nail -sotilastaitokilpailulla on pitkät perinteet. Harjoitus on tunnettu monipuolisuudestaan niin fyysisen ja henkisen kestäkyvyn kuin erilaisten kenttätaitojen testaamisessa. Harjoituksen sijainti Tanskassa vaihtelee vuosittain, mutta ajankohta on helmikuussa. Rankkuuden mittarina toiminee se, että yleensä vain alle puolet kisaajista pääsee maaliin.

Blue Nail -kilpailuun pääsee mukaan kutsusta. Tänä vuonna Suomesta osallistunut kilpaileva reserviläisosasto (walkers) koostui kahdesta kahden henkilön partiosta ja yhdestä kuuden henkilön partiosta. Kisassa on myös aktiivinen vastaosasto, johon Suomesta osallistujia oli tänä vuonna 31 henkilöä. Tämän lisäksi reissuun osallistui erillinen kahden henkilön huolto-osa, jolla oli tärkeä rooli etenkin kilpailijoiden tukemisessa.

Ennako-odotuksia osallistuneilla kahden hengen partiolla – jotka siis ovat myös tämän artikkelin takana – oli kahdenlaisia: 1. partio oli jo kisan kertaalleen kokenut, ja tiesi hyvin mitä odottaa. Odotukset kohdistuivatkin omaan tekemiseen ja onnistumiseen. 2. partio sen sijaan osallistui ensimmäistä kertaa, ja koki olevansa enemmänkin tutustumiskäynnillä.

Tietoa tasattiin partioiden välillä aktiivisesti ennen matkaa, mutta myöhemmin kävi selväksi, että ensikertalaiselle toisuus selviää vasta paikan päällä; esimerkiksi se, mistä Tanskan talvisissa olosuhteissa ja kilpailun mittakaavassa on tosiasiaa kyse.

Matka pelipaikalle Kööpenhaminan kautta sujui suuremmista kummeluksista, pois lukien ylipainoiset matkavarat, joista tällä kertaa selvittiin selittelemällä Finnairin asiakaspalvelijalle. Hyvä vaihtoehto tulevaisuutta silmällä pitäen on myös omalla autolla saapuminen, jolloin matkaan voi yhdistää helposti muutakin aktiviteettia, ja onhan logistiikka tavaroiden pakkaamisen osalta selkeästi yksioikoisempaa.

Kilpailupäivää edeltänyt majoitus järjestettiin tanskalaisten toimesta sotilasalueella, ja olikin hienoa päästä kurkistamaan paikalliseen infraan ja voileipiin (Smörrebröd).

Kilpailun ensimmäisenä päivänä sää oli nollan asteen molemmin puolin ja luntakin oli paikoitellen reilusti maassa. Tästä saamamme tiedustelutiedon perusteella olimmekin varautuneet reissuun myös suksin. Partiomme hioivat viimeiseen asti taktiikoita pizzeriassa tankkaamisen yhteydessä. Väänsimme kättä siitä, nähdäänkö kisassa tänä vuonna sulavasti karkuun suksivia suomalaisia, vai pitäisikö ylimääräiset varusteet jättää pois. Tulimme lopulta siihen tulokseen, että lunta oli liian vähän, jotta suksista olisi ollut hyötyä.

Kilpailu starttasi perjantaina klo 20.00 Horsenssin satamasta, ison peltihallin edestä, jossa olimme tehneet viimeiset

välppäykset varusteisiimme. Marssimme yhtenä joukko-
na kaupungin läpi, ihmisten ihmetellessä ravintoloiden
pöydistä kulkuamme. Tässä kohtaa tekemämme päätös
suksien pois jättämisestä ei tuntunut lainkaan huonolta.
Lämpötila oli vähän pakkasen puolella ja lunta maassa
noin kymmenen senttimetriä. Pari kilometriä marssit-
tuamme meitä odotti pitkä jono linja-autoja, jotka kyytiin
noustuamme veivät meidät varsinaiselle lähtöpaikalle.
Reput selkään ja partiot lähtivät matkaan. Ensimmäinen
rasti on yleensä kylmäsästä eli siellä on vain seuraavan ras-
tin koordinaatit, niin saadaan partioita hajautettua. Lumi
ja viima lisäsivät hieman fyysistä kuormitusta. Lumipuvut
tulivat kyllä tarpeeseen.

Rastit aukesivat perjantaina 20.00 ja sulkeutuivat lauan-
taiaamuna 7.00. Ne aukesivat uudelleen lauantai-iltana
18.00 ja kisa päättyi sunnuntaiaamuna 7.00. Rastien ai-
heina on mm. suunnistus, tst-ensiapu, kaluston tunnis-
taminen, aseiden kokoaminen, unohtamatta fyysisen
toimintakyvyn ja ampumataidon testaamista sekä tietysti
myös vesistönylitys.

Vasta-osasto valvoi ja partioi kilpailualueella jalan ja ajo-
neuvoin. Apunaan heillä oli dronet, valonvahvistimet ja
lämpökamerat. Kilpailijoille on sallittu näistä vain valon-
vahvistin. Kiinnijäämisestä partiolle tulee miinus pisteitä,
joiden kirjauksen jälkeen matka voi jatkua.

Kun rastit sulkeutuivat lauantai-iltana, suunnistimme
mahdollisimman lähelle illan ensimmäistä rastia, josta
etsimme hyvän suojaosan leiripaikan lepoa varten. Koska
vastaosasto on aktiivinen myös päiväsaikaan, tulee leiri-
paikan olla hyvässä piilossa. Kukaan ei halua tulla heräte-
tyksi vastaosaston toimesta.

Lauantai-ilta starttasi lämpötilan ollessa jo reilusti plussa
puolella. Kiirettä piti sunnuntaiaamuun saakka ja yhden
rastin jouduimme jättämään suorittamatta, koska pelkä-
simme ettemme ehdi ensimmäiselle rastille sunnuntaiaa-
muksi klo 7.00 mennessä. Partion on ehdittävä perjantain
ensimmäiselle rastille määräaikaan mennessä, sillä partio
tulee hylätyksi, jos se ei ehdi palaamaan aloitusrastilleen
ennen kilpailuajan loppumista.

Maalissa odotimme kuljetusta hetken tukikohtaan, jonne
päästyämme saimme aamupalaa ja pääsimme tekemään
henkilökohtaista huoltoa. Lopuksi ohjelmassa oli palkin-
tojen jakotilaisuus. Tänä vuonna saksalaiset pärjäsivät hy-
vin sekä kahden että kuuden hengen partioissa.

Ensikertalaisen näkövinkkelistä valmistautumisen tärkeyttä
ei voi liikaa korostaa: Kilpailun fyysinen rasitus on yllät-
tävän kova, koska vastaosaston jatkuvan paineen alla jou-
tuu tekemään jatkuvasti epäsuotuisia reitinvalintoja sekä
pitämään kovaa vauhtia yllä. Olosuhteet tuulen, lumen ja
pehmeiden peltien takia vaativat kestävyyskuntoa, eikä
kesken rastivälien voi pysähtyä huoltamaan. Kartanluvun
on oltava hallussa ja kantamukset on syytä yrittää pitää
kevyinä. Mukana pitää tietysti olla energiaa 36 tunnin
suoritukseen, vesitäydennystä saa joka rastilta. Toden-

näköisyyssjakauman mukaisesti vain toinen kahdesta partioistamme pääsi tänä vuonna maaliin.

Kokemusta tuli ja ensi vuonna taas uudestaan.

Teksti: Teppo Lainio ja Veli-Matti Marttila

Kuvat: HVJFOTO ja Joni Hämäläinen

Varmistimen ampuma-asekoulutusviikonloppu 25.-26.4.

Kurssi oli suunnattu Varmistin ry:n kouluttajatehtävissä toimiville jäsenille. Varmistin ry sai maanpuolustuskiltojen liitolta rahallista tukea kurssin järjestämiseksi. Kouluttajana toimi Antti Vaittinen, jolla on pitkä kokemus ampuma-asekouluttajan työstä.

Kurssin ajatus oli karkeasti niin, että lauantai oli pistoolipäivä ja sunnuntai kivääripäivä. Tavoite oli kehittää osallistujaa sekä ampujana että kouluttajana, sekä tarjota työkaluja vetää mielekkäitä ja ampumataitoa kehittäviä koulutuksia pienille sekä keskisuurille ryhmille. Kurssin luonteesta johtuen tuli myös puhekoulutusta. Koulutus ei nojannut fyysisyyteen, mutta täydessä taisteluvartuksessa treenattiin. Tuli hieman myös juoksua. A-tarviketta kului noin 200 kpl pistoolilla ja 200 kpl kiväärillä. Kummankin päivän päätteeksi varattiin hetki aikaa myös vapaalle ampumiselle.

Teksti ja kuva: Teppo Lainio

Varmistin ry:n ampumatoiminta

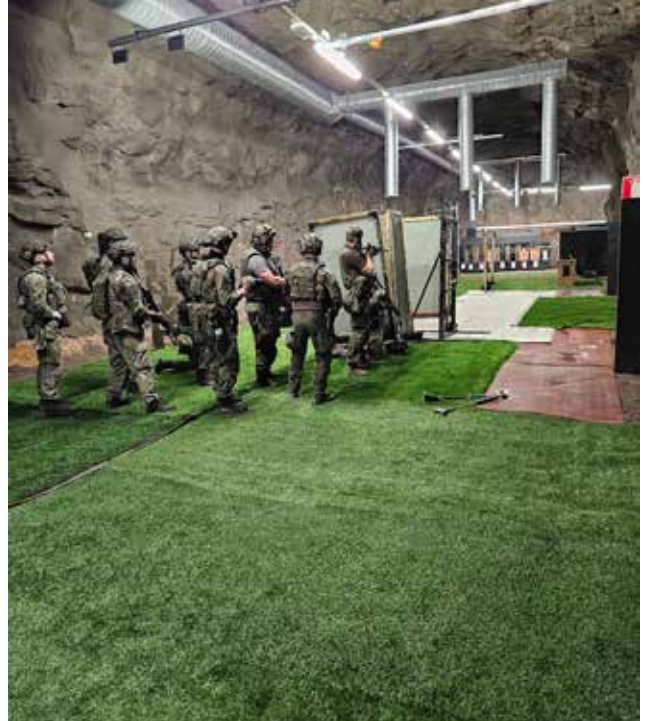
Varmistin-yhdistys on Tukiyhdistyksen lisäksi myös seudun aktiivisimpia ampumaseuroja.

Varmisti ry perustettiin vuonna 2009 Päijät-Hämeen Maakuntakomppanian tukiyhdistykseksi, vuonna 2011 Varmistimesta tehtiin ampumaseura, ja vuonna 2013 Varmistin ry hyväksyttiin Maanpuolustuskiltojen liittoon. Liittoon liittyminen mahdollisti jäsenille Reserviläisurheiluliiton lajien, kuten sovelletun reserviläisammunnan harrastamisen. Ampumatoiminta oli alkuun pienimuotoista ja suunnattu lähinnä Maakuntakomppanian sitoutuneiden reserviläisten omatoimisen harjoittelun mahdollistamiseksi. Ohjattuja ampumavuoroja jäsenille järjestettiin muutamia vuodessa.

Nykyään Varmistimella on viikoittain useita ohjattuja ampumavuoroja, joista osa on avoimia kaikille yhdistyksen jäsenille ja osa suunnattu tuetun joukon harjoitteluun. Aktiivinen harjoittelu turvaa maakuntajoukon ja yhdistyksen jäsenten mahdollisuuden ylläpitää ja kehittää ampumataitoaan. Yhdistys järjestää myös kursseja ja tukee jäsenten mahdollisuuksia kehittyä turvallisena ja vastuullisena ampujana omaehtoisen ampumaharjoittelun kautta. Ampumatoiminta tapahtuu pääasiassa Hälvälässä ja yhdistyksen omassa ampumaluolassa Lahdessa. Ampumatoiminnan laajentaminen Kanta-Hämeen puolelle on suunnitelmassa heti, kun alueelta löytyy sopiva rata ja ammunnoille vetäjät.

Ammuntoihin osallistuakseen pitää olla voimassa oleva vakuutus. Vakuutukseksi kelpaa joko MPKL/RES/RUL-plus-jäsenyyden mukana tuleva toimintaturva, tai Suomen Ampumaliiton kilpailulisenssi ja vakuutus. Helpoiten vakuutuksen saa ostettua maksamalla Varmistimen jäsenmaksun yhteydessä plusjäsenyyden. Samat vaatimukset vakuutuksista ovat käytössä Varmistimen kaikille jäsenille avoimissa ammunnoissa sekä Maakuntajoukoille Varmistin ry:n nimissä järjestettävissä ammunnoissa. Ammuntoihin liittyvistä asioista tiedotetaan "Varmistin: ampujat tiedotus" -Signal-ryhmässä ja ampujien keskustelua varten on "Varmistin: ampujat keskustelu" -ryhmä. Ryhmiin pääsee mukaan kirjautumalla Signal-sovellukseen ja laittamalla viestiä ampumatoiminnasta vastaaville. Ryhmissä on vaatimuksena, että käyttäjät ovat tunnistettavissa ja käyttäjänimi on muotoa Etunimi Sukunimi. Varmistin ry:n avoimiin ammuntoihin ilmoittautuminen tapahtuu Nimenhuuto.com-sovelluksessa. Nimenhuutojoukkueeseen pääsee mukaan Signal-tiedotusryhmän kuvauksessa olevasta linkistä.

Hälvälässä omatoimista harjoittelua voi harrastaa, kun maksaa Hälvälän AmpumaUrheiluKeskukseen (HAUK Ry) jäsenyyden ja käyttömaksun. Jäsenyyden maksu onnistuu Varmistimen verkkokaupassa ja käyttömaksut maksetaan suoraan Hauk:n tilille. Kesäkaudella Hälvälän portit ovat auki tiistaisin ja torstaisin klo 17-21, lauantaisin klo 10-18 ja sunnuntaisin klo 12-18. Mikäli Hälvälän käyttö on täysin satunnaista, voi rataa käyttää myös vierailijana 10 euron kertamaksulla.

Varmistimen 50 metrin sisäampumarata sijaitsee Lahdessa, Ahtialassa. Luolassa järjestetään viikoittain n. 2-5 ohjattua harjoitusta, joista suurin osa suunnattu on tuettavalle joukolle. Luolassa on 7 ampumapaikkaa, joista 1-6 on tarkoitettu pistoolikaliipereille ja loukku 7 kestää myös kiväärin kohdistusta. Luolassa voi ampua, kun paikalla on perehdytetty ja päteväksi todettu ammunnanjohtaja, joka vastaa ammunnan vetämisestä. Luolaan on perehdytetty 37 ammuntojen vetoon sitoutunutta ammunnanjohtajaa, joten Varmistimen ampujien sekä maakuntajoukkojen Signal-ryhmistä kyselemällä luulisi löytyvän ammunnoille vetäjiä. Uusia ammuntojen johtajia perehdytetään, kun halukkaita ammuntojen vetäjiä ilmaantuu. Vaatimuksena perehdytykselle on riittävä osaaminen ja sitoutuminen ammuntojen vetoon. Osaamisvaatimukseksi on hyväksytty esimerkiksi puolustusvoimien ammunnanjohtajakokemus, työskentely kaupallisella ampumaradalla, jonkin ampumalajin tuomari- ja kouluttajatausta, sekä tiistaivuoroilla annetut näytöt ammuntojen vetämisessä. Kuten Varmistimen periaatteisiin kuuluu, hallitukselle, toimihenkilöille tai ammuntojen johtajille ei makseta palkkoja tai osteta kampaviinereitä, vaan yhdistyksen varat käytetään turvallisuuden rakentamiseen.

Tietoja, ohjeita ja yhteystietoja ammuntoihin osallistumisesta, AAK-palveluista ja sekä ratojen käytöstä löytyy Varmistimen kotisivulta.

Teksti: Pirkka Mellanen

Kuvat: Kimmo Dammert

Tiistaisin Tiralle – MARS!

Tiistai-ilta Tiralla tarkoittaa monelle jo tuttua rytmiä: kuulosuojaimet ja suojalasit reppuun ja kohti rataa. Ampumatreenit keräävät viikosta toiseen porukkaa yhteisen harrastuksen äärelle, jossa jokainen pääsee kuitenkin harrastamaan omalla tasollaan.

Treenit ovat avoimia kaikille, kunhan perusasiat ovat kunnossa: seuran jäsenyys löytyy ja vakuutukset ovat voimassa. Sen kummallisempaa varustelistaakaan ei tarvita, pakollisina varusteina riittävät kuulon- ja näönsuojaus. Loppu on pitkälti kiinni omasta halusta ja mahdollisuuksista hankkia omaa kalustoa tai varusteita. Ratamaksua ja patruunakuluja lukuun ottamatta harjoitukset eivät maksa mitään ja niitä vedetään vapaaehtoisten voimin.

Harjoitukset aloitetaan valmistelemalla rata yhdessä ja lopuksi siivotaan myös jäljet ja puhdistetaan aseet porukalla. Lisäksi harjoitusten aikana taulujen vaihtoihin / paikkauksiin osallistuvat kaikki mukana olijat. Näin mahdollistetaan sujuvat harjoitukset, eikä järjestely- ja siivousvastuu jää vain pienen porukan harteille.

Harjoituksissa ammutaan joka toinen viikko omilla aseilla ja joka toinen viikko laina-aseilla. Tämä mahdollistaa sen, että sekä vasta-alkajat että kokeneemmat harrastajat pääsevät mukaan ilman stressiä kalustosta. Laina-aseviiikoilla kynnys osallistua on erityisen matala ja joka kuu-kausi saammekin uusia harrastajia mukaan. Harrastajien ikähaarukka on laaja ja treeneissä käy sekä naisia että miehiä. Harjoitusten sisältö vaihtelee riviammunnasta ja perustekniikan harjoittelusta aina SRA-tyyppisiin rasteihin ja toivomuksia saa aina esittää.

Halutessaan kokeneemmat ampujat saavat harjaantua myös kouluttaja ja ammunnanjohtajatehtäviin ja kaikilla on mahdollisuus halutessaan suunnitella treenien sisältöä ja rasteja. Uusia ahkeria toimijoita otetaan aina ilolla mukaan, eli ilmoita vain rohkeasti halukkuutesi, mikäli haluat ammunnan ohella ottaa myös muita vastuita.

Tunnelma radalla on rento, mutta silti turvallisuus edellä mennään. Tavoitteenamme on, että kaikilla seuramme ampujilla olisi turvallisen ampujan status, eli SRA-ampujan koe suoritettuna hyväksytysti. Toimintaohjeet ja turvallisuusmääräykset käydään aina läpi ennen harjoituksia ja kokeneemmat ohjaavat mielellään uusia harrastajia alkuun. Kouluttajat neuvovat ja ohjeistavat koko treenien ajan ja tyhmiä kysymyksiä ei ole.

Harjoitusten ohessa vaihdetaan kuulumiset ja välillä kuullaan myös ne parhaat (ja ehkä vähän liioitellut) selitykset ohi menneistä laukauksista.

Tiistain treenit Tiralla eivät ole pelkkää ampumista. Ne ovat yhdessä tekemistä, oppimista ja hyvää fiilistä. Jos siis mieli tekee kokeilla tai kehittää omaa osaamista, kannattaa suunnata seuraavana tiistaina rohkeasti radalle.

Tiistaitreenit pähkinänkuoressa:

Paikka: Hälvälän tilannerata

Aika: tiistai 17.30 – 21.00

parilliset viikot: laina-aseet,

parittomat viikot: omat aseet

Ilmoittautuminen: Nimenhuudon kautta

Teksti ja kuvat: Kirsi Ahola

Tarkka-ammunta

Suomessa tarkka-ammuntaa on voinut pitkään opiskella MPK:n korkeatasoisilla kursseilla, mutta säännöllinen, ohjattu harjoittelu on pääosin puuttunut. Tämä aukko on nyt täyttynyt. Varmistin ry:n toiminnassa tarkka-ammuntaa on voinut harrastaa nyt noin vuoden ajan: alkukesällä 2025 Vesivehmaalla järjestettiin lajin esittelytilaisuus, ja varsinainen harjoittelu käynnistyi loppukesästä. Kalustoksi hankittiin Minoxin MRAD-riskikolla varustettu tähystyskaukoputki sekä laina-aseeksi Steinerin kiikaritähäimellä varustettu Tikka Ace Target .308. Harjoituksissa hyödynnetään lisäksi kouluttajien omaa tarkka-ampujakalustoa, mikä laajentaa käytettävissä olevaa välineistöä ja mahdollistaa monipuolisemman harjoittelun.

Harjoitukset järjestetään kahden viikon välein Hälvälässä, joko 150 tai 300 metrin radalla. Kevään aikana käytöön avautuvalle 600 metrin radalle siirrytään heti sen valmistuttua.

Toiminnan tavoitteena on tarjota säännöllistä ja ohjattua tarkka-ammuntaharjoittelua, joka soveltuu sekä kokeneille MPK:n tarkka-ampujakursseja käyneille että täysin uusille harrastajille. Osallistumiskynnys on pidetty tarkoituksella matalana: aiempaa kokemusta ei vaadita, pelkkä kiinnostus lajia kohtaan riittää.

Harjoittelun sisältö rakentuu sotilastarkka-ammunnan keskeisten teknisten perusasioiden toistojen varaan. Lisäksi harjoituksissa käsitellään ampumatilanteiden taustaa ja logiikkaa, jotta ampujalle kehittyy vähitellen kyky hahmottaa ja arvioida eri tilanteiden vaatimaa ajattelua.

Perinteinen kasa-ammunta jää kohdistuslaukauksia lukuun ottamatta vähäiseksi. Painopiste on osa-alueissa, joita vähemmän tulee harjoiteltua: erilaiset ampuma-asennot tuelta ja tripodilta, ampuminen aukoista sekä nopeat, tilanteenmukaiset suoritukset muodostavat harjoittelun rungon. Myöskin kaluston – kuten kaukoputken, tripodin ja laseretäisyysmittarin – käyttö on taito, joka harvoin kehittyy riittävän sujuvaksi ilman systemaattista harjoittelua.

Keskeisin elementti on kuitenkin toimiminen ampujätähystäjä-parina. Kohteen löytäminen, tunnistaminen, laukauksen vaikutuksen havainnointi sekä tarvittaessa paikkolaukauksen toteuttaminen muodostavat parin toiminnan ytimen. Koska kyse on parityöskentelystä eikä yksilösuorituksesta, korostuu kaikissa harjoitteissa selkeän, täsmällisen ja nopean kommunikaation merkitys.

Teksti: Heikki Kultanen

Kuvat: Kari I. Mattila

Hämeen maakuntajoukon tukiyhdistys

Maakuntajoukko on Puolustusvoimien poikkeusolojen joukko, joka koostuu pääosin maakunnan alueella asuvista reserviläisistä.

Tukiyhdistys on rekisteröity yhdistys, joka parantaa maakuntajoukon koulutus- ja toimintaedellytyksiä suoraan joukolle ohjattavalla taloudellisella ja muulla tuella.

22.2.2009 – tasan vuosi siitä, kun ensimmäiset Päijät-Hämeen maakuntakomppanian sitoumukset allekirjoitettiin – perustettiin Varmistin ry. Tukiyhdistys on näiden reilun viidentoista vuoden aikana tukenut maakuntakomppanian ja maakuntajoukon muiden yksiköiden toimintaa kymmenien tuhansien eurojen arvosta. Pelkästään suoraan rahalla hankittavaan tukeen on käytetty kevääseen 2026 mennessä jo yli 160 000 euroa.

Puolustusvoimat varustaa ja kouluttaa poikkeusolojen joukot – myös paikallisjoukot. Kaikkea rauhan ajan kouluttautumiseen ja valmiuden kehittämiseen tarpeellista ei kuitenkaan ole resurssisyydestä mahdollista osoittaa erityisen aktiivisesti kehittyvälle joukolle. Osa Puolustusvoimien resursseista voi myös olla käytettävissä vain poikkeusoloissa. Siksi täydentävä tuki on tarpeen.

Tartu toimeen! Osallistu turvallisuuden tekemiseen.

Liity henkilöjäseneksi.

Varmistimen henkilöjäsen saa kotiinsa tai sähköpostiinsa Varmistin-lehden, jossa tuettavan joukon toiminta tulee eläväksi. Varmistin on myös ampumaseura, jolla on ratavuoroja ja koulutusta. 37 euron jäsenmaksusta jäävä tuotto-osuus käytetään muiden varojen tapaan tukemiseen. Liity verkossa: varmistin.fi – Liity jäseneksi.

Liitä yrityksesi tai yhteisösi kannatusjäseneksi.

Kannatusjäsenmaksu on 100 euroa tai vapaavalintainen suurempi summa. Se käytetään suoraan tukeen. Liity verkossa: varmistin.fi – Jäsenlomake. Kannatusjäsenmaksu laskutetaan antamaasi osoitteeseen.

Laita ilmoitus Varmistin-lehteen.

Varmistin-lehti tavoittaa maanpuolustuksen ja turvallisuuden ydinjoukon Hämeessä. Se jaetaan jäsenten lisäksi kirjastoihin ja tärkeimmille sidosryhmille. Ilmoitus Varmistimessa on vahva viesti yrityksesi osallistumisesta yhteisen turvallisuuden tekemiseen. Hinnat alkaen 50 euroa. Ks. varmistin.fi - Mediakortti.

Varmistin ry. voi sääntöjensä mukaan vastaanottaa raha- tai tavaralahjoituksia tahoilta, jotka sitoutuvat yhdistyksen sääntöjen mukaiseen varojen käyttöön, tai perintöjä tahoilta, joiden tiedetään hyväksyneen yhdistyksen tarkoitusperät. Tavaralahjoitusten tulee olla tuettavan joukon käyttöön sopivia, sillä yhdistyksellä ei ole edellytyksiä tavarantoimintaan.

KERÄYSTIEDOT

Tilinumero IBAN FI21 4212 0010 3108 58, BIC ITELFIHH
Rahankeräyslavan saaja ja toimeenpanija: Varmistin ry.
Rahankeräyslavan myöntäjä: Poliisihallitus
Luvan numero: RA/2022/249 (21.2.2022)
Keräyksen toimeenpanoaika: 21.2.2022–

KIITOS TUESTASI!

Tuki maakuntajoukolle on tuki kotiseudun turvallisuudelle.

Kerätyillä varoilla tuetaan vapaaehtoista maanpuolustuskoulutusta erityisesti Hämeen maakuntajoukon jäsenten osaamista kehittäen. Varoilla tuetaan maakuntajoukon kouluttajien ja asiantuntijoiden osallistumista maksullisiin kouluttaja- ja muita oikeuksia antaviin koulutuksiin sekä osaamista kehittäviin koulutuksiin, maksetaan kutsuttujen ulkopuolisten kouluttajien palkkioita. Varoilla hankitaan koulutus- ja koulutuksessa tarvittavaa välineistöä ja tarvikkeita. Varoja voidaan käyttää myös maakuntajoukon koulutuksen tarvitsemien palvelujen, esimerkiksi tietotekniikka- ja televiestintäpalvelujen sekä tilapalvelujen, hankkimiseen.

Pataljoonan ampumapäivä 9.5.

Järjestäydyimme keväisen kauniissa säässä toukokuu-
na lauantaiaamuna tauluvaraston kentälle, jossa meidät
jaettiin kolmeen osastoon. Tiralle eli tilanneradalle läh-
tivät aktiivisimmat ammunnanharrastajat, ja he viettivät
koko päivän omissa oloissaan. Muut kaksi ryhmää lähtivät
kohti 150 metrin rataa ja liikemaalirataa.

Liikemaaliradalla meille jaettiin aseet ja tarvikkeet. Koh-
distuslaukausten jälkeen ryhmämme aloitti ammunnat
seisten, polvelta ja makuulta; lippaanvaihdot ensin oh-
jeistetusti, sitten omatoimisesti ampuma-asennon vaih-
tuessa.

Lounas oli tällä kerralla kylmä (kuvassa). Meksikolainen
ohratto kylmänä oli hieman erikoinen kokemus, mutta

menetteli. Onnek-
si oli lämmin päi-
vä, sillä kylmällä
ja sateisella kelillä
makuelämys olisi
voinut olla toisen-
lainen.

Lounaan jälkeen
vaihdoinme ra-
toja, ja pääsimme
150 metrin radalle
ampumaan ATT:n
eli ampumataito-
testin, joka tun-

netaan myös nimellä RK7-ammunta. Se on Puolustusvoi-
mien rynnäkkökivääriammunnan taitokoe, jolla mitataan
turvallista aseenkäsittelyä ja ampumataitoa ampumalla
kääntyviin maaleihin tietyssä ajassa.

Päivä oli kokonaisuutena mukava, kouluttajat osaavia
ja seura leppoisaa. Ainoa toive jatkosta on taas se, että
enemmän tällaisia, kiitos.

Teksti ja kuvat: Jenni Paasio

222-juhla 28.2.2026

Päijät-Hämeen maakuntakomppania ja sen tukiyhdistys Varmistin ry juhlistivat vuosipäivää Sysmän Teatteritalolla helmikuun viimeisenä päivänä. Hämeen aluetoimiston päällikkö Kimmo Alesmaa oli saapunut paikalle kunniapuhujaksi ja puhujanpönttöön nousi hänen lisäkseni tietysti myös komppanian päällikkö Juha Mustonen.

Puheiden yhteydessä jaettiin huomionosoituksia. Joukkueet palkitsivat omansa.

Palkitut:

Heitinjoukkueesta palkittiin Murkula-palkinnolla Matti Holsti. Murkula jaettiin toista kertaa, ja sen on ensimmäisenä saanut Jussi Viitamäki vuotta aiemmin.

Komentojoukkueesta palkittiin Teppo Lainio ja Jussi Perttilä reippaasta toiminnasta.

1. *joukkueesta* palkittiin res. kers Eetu Rajavuori. Kilvenkantaja-kiertopalkinto luovutetaan vuosittain esimerkillään muita kannustavalle ja innostavalle taistelijalle. Kilpi kärjessä vertauskuvallisesti.

2. *joukkueesta* palkittiin "Vuoden Hessu" -nimisellä palkinnolla Vesa Tähtinen.

Palkintojen jaon jälkeen syötiin hyvin. Ruoka oli herkullista ja satsaamaankin pääsi – tosin vain kerran, harmitteli osa.

Vuosijuhlan yhteydessä järjestettiin kolmehenkisille sotilaspartioille taitokilpailu, jossa lajina tänä vuonna oli varsikraanaatin heittokilpailu.

Partion jäsenistä kukin vuorollaan yritti heittää harjoitusvarsikraanaatin vihollisen panssaroidun maitotonkan miehistöluukusta sisään. Kraanaatteja, jotka ulkomuodoltaan muistuttivat erehdyttävästi lypsykoneen nännikumeja (googlaa) oli annettu kahdeksan kappaletta jokaiselle partion jäsenelle. Heittomatka oli tarkalleen 334 cm, joka kuitenkin kilpailun aikana varsin nopeasti osoittautui monelle ylityspääsemättömän pitkäksi etäisyydeksi, sen verran harvakseltaan kraanaatteja osui kohteeseen.

Kyseessä oli tarkkuus-, taito- ja tyyllilaji. Toki onnistumisiakin nähtiin, ja tämän vuoden voittajatkin saatiin selville. Yksityisyyden suojan ja sotilastietoturvallisuuden vuoksi tuloksissa julkaistaan vain partion nimi.

Tulokset:

I Murkula 2-partio, tulos 7 osumaa.

II Hansun Karja-partio, tulos 5 osumaa.

III Bargirls-partio, tulos 4 osumaa.

Teksti ja kuvat: Jenni Paasio ja Jyri-Pekka Schildt

Maakuntakomppanian päällikkö on 28.2.2026 myöntänyt Päijät-Hämeen Maakuntakomppanian kiertopalkinnon, Ukko-Pekan, **Jenni Paasio**lle erittäin pitkäaikaisesta työstään Maakuntakomppanian hyväksi. Palkinto jaettiin nyt kuudennen kerran.

PHMAAKK "Ukko-Pekka" -kiertopalkinnon nimi tulee jalakaväen tunnuksesta, jossa on kaksi sotilaskivääriä eli "ukokopekkaa" ristissä. Palkintoon kuuluu ikuisesti kiertävä päivystäjän laatta ja lisäksi omaksi saatava kunniakirja. Palkinto myönnetään vain kerran vuodessa ja sitä ei voi ansaita kahta kertaa.

Perusteet myöntämiselle:

- 1) Henkilö on toiminut merkittävällä tavalla komppanian tavoitteiden eteen, uhraten aikaansa ja työpanostaan.
- 2) Henkilö on osoittanut oma-aloitteisuutta edistäessään komppanian tavoitteiden saavuttamista.
- 3) Henkilö on esimerkillinen taistelija käytökseltään ja taidoiltaan. Hän on vertaistensa kunnioittama ja/tai merkittävä tuki alaisilleen.

Aiemmin palkinnon ovat saaneet: Aku Aho, Matti Rustanius, Mikko Sipponen, Vesa Tähtinen ja Timo Wallenius

Historiaa tähtäinten läpi katsotuna, osa 3: FN Browning M1910

Ruutitynnäri räjähtää

1910 luvun alkuvuosina Euroopassa vallitsi pitkään kasvanut jännitys, vaikka elettiin vielä rauhan aikaa. Suurvallat kilpailivat keskenään vallasta, taloudesta, siirtomaista ja sotilaallisesta voimasta. Saksan keisarikunta oli noussut nopeasti vahvaksi teollisuus- ja sotilasvallaksi, mikä huolestutti muita maita, kuten Ranskaa ja Yhdistynyt kuningaskuntaa. Maiden välillä käytiin myös asevarustelukilpailua: armeijoita kasvatettiin ja uusia taistelulaivoja rakennettiin ennätysvauhtia.

Eurooppa oli jakautunut kahteen suureen liittokuntaan. Toisella puolella olivat Saksan keisarikunta, Itävalta-Unkari ja Italia Kolmiliitossa. Vastassa olivat Ranska, Venäjän keisarikunta ja Yhdistynyt kuningaskunta ympärysvaltaina.

Erityisen levoton alue oli Balkan. Serbia halusi yhdistää alueen slaavilaisia kansoja ja Itävalta-Unkari pyrki pitämään alueen omissa vaikutuspiirissään. Venäjän keisarikunta tuki Serbiä, koska se halusi vahvistaa vaikutusvaltaansa Balkanilla. Alueella oli jo ennen vuotta 1914 nähty useita kriisejä ja sotia, jotka olivat lisänneet epäluottamusta suurvaltojen välillä.

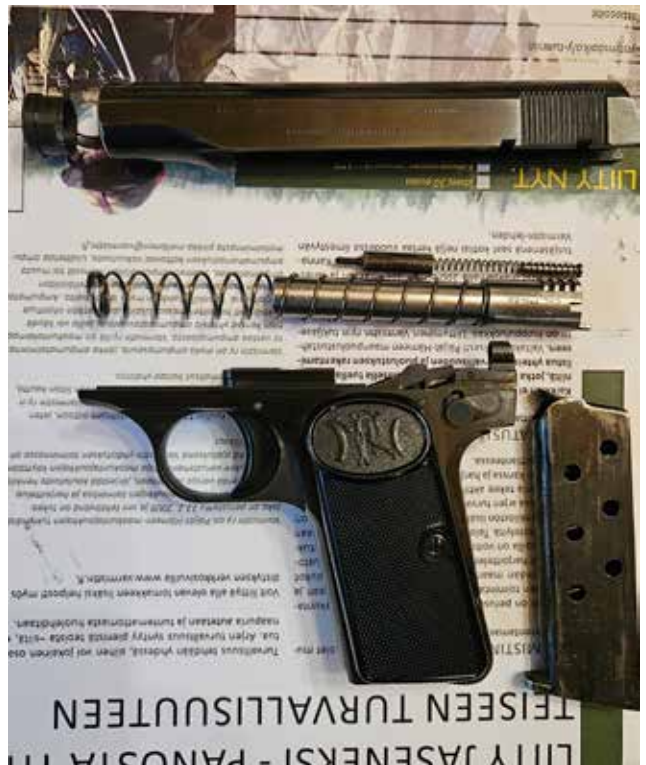
28. kesäkuuta 1914 Bosnian Sarajevossa serbinationalisti Gavrilo Princip ampui Itävalta-Unkarin kruununperillisen arkkiherttua Franz Ferdinandin ja hänen puolisonsa Sophie Chotekin FN M1910 -pistoolilla. Murha ei yksin aiheuttanut ensimmäistä maailmansotaa, mutta se käynnisti tapahtumaketjun, joka johti Euroopan suurvaltojen liikekannallepanoihin ja lopulta koko mantereen syttymiseen sotaan.

Yksi taskupistooli muutti historian suunnan.

FN Browning M1910

Suunnittelija: John Moses Browning
Tyyppi: Pistooli, nykyisen aselain mukainen taskuase
Toimitapa: massasulkuinen, yksitoiminen, itselataava kertatuli
Paino: 570 g
Pituus: 152 mm
Piippu: 88 mm
Kapasiteetti: 7 patruunaa (7,65 br)

FN Model 1910 on John Moses Browningin suunnittelema ja vuonna 1909 patentoima, massasulkuinen taskupistooli. Browning tarjosi aseensa valmistusta ensin Coltille, mutta Colt:n tehdas ei ollut pistoolista kiinnostunut. Belgialainen Fabrice National, joka oli valmistanut ennenkin Browningin suunnittelemaa pistooleita otti aseensa valmistukseen Vuonna 1910. Ase pysyi tuotannossa poikkeuksellisen pitkään, aina vuoteen 1983 asti. Niitä valmistettiin yhteensä yli 700 000 kpl. Asetta valmistettiin kahdessa kaliiperissa

.380ACP (9 mm short) ja .32 auto (7,62 browning/ SA merkintä 7,62x17 mm)

Ase on suunniteltu pieneksi, piilossa kannettavaksi taskupistooliksi, jolla vaikutetaan lähellä olevaan kohteeseen. Mistään tarkkuuspistoolista ei siis ole kyse. Aseen tähtäimet ovat erittäin pienikokoiset ja niiden tärkein ominaisuus lienee, etteivät ne tartu kiinni mihinkään pistoolia taskusta vetäessä. Takatähtäimen virkaa toimittaa luistiin koneistettu ura ja etutähtäin on noin yhden millimetrin korkea ja leveä palkki. Aseen muotoilu on pehmeälinjainen, pienemmän vaatteesiin takertumisriskin vuoksi. Aseessa ei myöskään ole ulkoista iskuvasaraa. Ase on tietääkseni ensimmäinen pistooli, jossa rekyylijousi on piipun ympärillä. Samaa rakennetta on käytetty useissa myöhemmin suunnitelluissa massasulkuisissa taskuaseissa. Rakenne yksinkertaistaa asetta, madaltaa tähtäinlinjaa ja mahdollistaa kompaktimman koon, koska erillistä rekyylijousen karaa piipun alla ei tarvita. Aseen vasemmalla kyljellä on varmistinvipu, jonka saa varsin kätevästi ja pienellä liikkeellä painettu peukalolla alas, poistaakseen varmistuksen, tai nostettua ylös laittaakseen varmistimen päälle. Liike on niin pieni ja vaadittava voima vähäinen, että oletan melko monen FN1910 laukeilleen tahattomasti ihmisten taskuissa aseensa pitkän

historian aikana. Ulkoisen varmistinvivun lisäksi aseessa on kahvavarmistin ja lipasvarmistin, jotka estävät aseiden laukeamisen, ellei kahvasta ole puristavaa otetta ja ellei lipas ole kiinnitetty aseeseen.

Aseen huoltopurku on helppoa, eikä siihen tarvitse työkaluja.

Purku menee seuraavasti:

Lipas irti ja liikkuvat taakse. Pesän tyhjäksi tarkastus. Painetaan ja käännetään piipun ympärillä olevaa holkkia n. 100 astetta vastapäivään. (Holkki on jousikuormitteinen, joten vaiheeseen kaksi kuuluu myös holkin etsiminen olkkarin karvamatosta.) Irrotetaan holkki ja otetaan jousi piipun ympäriltä.

Vedetään liikkuvia n. 25 mm taaksepäin ja lukitaan ne varmistimella taka-asentoon.

Käännetään piippua neljänneskierros vastapäivään ja irrotetaan luisti alarungosta.

Kierretään piippu takaisin alkuperäiseen asentonsa ja vedetään piippu irti luistista.

Irrotetaan iskuriipiikki jousineen luistista.

Kokoaminen tapahtuu vastaavasti mutta päinvastaisessa järjestyksessä ja piipun ympärillä olevaa holkkia etsitään sohvan tynnyjen välistä.

FN1910 Suomessa

Suomessa havaittiin talvisodan aikana, että myös rintamalla tarvitaan pistooleita. Kotimaisen tuotannon käynnistämisen lisäksi pistooleita alettiin hankkia myös ulkomailta. Belgiasta ostettiin Suomeen myös 2500 kpl FN1910-aseita. Pistooliin nimikkeeksi merkittiin ”765 PIST 10 FN” Suomessa sotaväen käyttöön ostetut pistoolit merkittiin liipaskaaren kylkeen tarkastusleimalla, leimat koostuvat yhdestä kirjaimesta ja numerosta. Osa aseista leimattiin myös ”SA” tai ”puolustuslaitos” leimoilla. Jatkosodan päätyttyä suuri osa FN1910-pistooleista siirrettiin armeijalta poliisille, mutta armeijan kirjanpidossa ja ilmeisesti myös jonkinlaisessa käytössä 765 PIST 10 FN pysyi aina 90-luvulle saakka.

FN1910 radalla

Aseen tähtäimet ovat niin pienet, että tähtäinkuvan saaminen on varsin haastavaa, mikäli on vähänkään hämärää tai yrittää tähdätä tummaa kohdetta. Seuraavaa neuvoa en olisi uskonut koskaan antavani kenellekään ampujalle, mutta helpoiten tähtäinkuva löytyy, kun aseeseen eteen työnnössä harrastaa hieman virvelöintiä, eli työntää aseeseen piippu hieman koholla eteen, jolloin silmä pystyy seuraamaan luistiin jyrskyttä uraa ja löytää tähtäimen. Ase on pienestä koostaan huolimatta varsin mukava ammuttava. Ei helppo, mutta mukava. Rekyyli on maltillinen ja laukaisutuntuma varsin miellyttävä, vaikkakin raskas. Rekyyli tuuppaa asetta taaksepäin, mutta nostaa piippua mielestäni vähemmän kuin vaikka saman kaliiperisessa ja hieman isommassa FN1900-pistoolissa. Pienistä tähtäimistä huolimatta tähtäinten linjaus maaliin on nopea palauttaa laukauksen jälkeen ja aseella on helppo ampua perättäisiä laukauksia. Kahvavarmistin on yllättävän jäykkä ja vaatii kunnollisen puristuksen kahvasta.

Yhdistelmä: onnettomat tähtäimet, isometristä lihastyötä vaativa puristus kahvasta, raskas liipaisuvastus ja kevyt sekä lyhyt pistooli eivät lähtökohtaisesti lupaa kovin puhtaita liipaisuja ja hyvää osuntaa, kun aseella yrittää puhkoa taulusta kympejä, mutta aseeseen suunnitellussa käytössä se ei juuri häiritse. Tarkkuudesta ammuttiin 12,5 metrin etäisyydeltä ja viiden laukauksen kasa oli noin 15 cm ja 10 cm verran tähtäyspisteen yläpuolella. Ei siis mikään tarkkuusase, mutta ei sitä siihen ole suunniteltu. Lippaanvapautin sijaitsee Browningin taskupistooleille tutussa paikassa, lippaan pohjalevyn takana. Lippaan vaihto ei ole kovin joutuisaa vapauttimen sijainnin ja tiukan lipaskuilun vuoksi. Lippaan vaihdon sujuvuutta kokeiltiin ampumalla aseella pesässä oleva patruuna, tyhjän lippaan ollessa kiinnitettynä aseeseen, irrottamalla tyhjä lipas ja viemällä se taskuun, ottamalla taskusta uusi lipas, lataamalla ase ja ampuamalla tähdätty laukaus. Timer näytti kylmiltään tehtynä lippaanvaihtoharjoitteessa laukausten väliseksi 7,2 sekuntia. Harjoittelemalla tulos toki paranisi, mutta olisi se silti kaukana nykyaikaisella täysikokoisella aseella tehdystä.

Vaikka aseelle ei nykypäivän elämässä mitään oikeaa käyttöä olekaan, on FN1910 erittäin sympaattinen pieni pistooli, jolla on mukava ampua.

Teksti ja kuvat: Pirkka Mellanen

VARMISTIN 2026

© Päijät-Hämeen Maakuntakomppania